


РИГОЛЕТО

Ѓузепе ВЕРДИ

опера у три чина





„О, људи!... О, природо! / Ако сам зао, ви сте ме таквим начинили!
Ох, јада!... Бити богаљ! / Ох, јада!... Бити луда!
Нит' умем нит' могу шта друго до да се смејем!
Што други могу, мени није дато... да плачем!“

Риголетто, Ђ. Верди

Жељко Р. Андрић (Риголето)

Ђузепе ВЕРДИ (Giuseppe Verdi)

РИГОЛЕТО (Rigoletto)

опера у три чина

Либрето: **Франческо Марија Пијаве**

према драми **Виктора Игоа** „Краљ се забавља“

Диригент: **Андреа СОЛИНАС**, к.г. (Италија) / **Микица ЈЕВТИЋ**

Редитељ: **Александар НИКОЛИЋ**, к.г. (Београд)

Кореограф: Александар ИЛИЋ, к.г. (Београд)

Хор припремила: Весна КЕСИЋ КРСМАНОВИЋ

Сценограф: Саша СЕНКОВИЋ

Костимограф: Сенка РАНОСАВЉЕВИЋ

Дизајнер светла: Марко РАДАНОВИЋ

Улоге

Војвода од Манџове **Саша ШТУЛИЋ**

Ријолетио, дворска луда **Жељко Р. АНДРИЋ**

Ђилда, Ријолетиова ћерка **Дарија ОЛАЈОШ ЧИЗМИЋ**

Сџарафучиле, бандић **Горан КРНЕТА**

Мадалена, њејова сесџира **Јелена КОНЧАР**

Гроф Монџероне **Страхиња ЂОКИЋ**

Гроф Чејрано **Никола БАСТА**

Грофица Чејрано **Маја АНДРИЋ**

Маруло, дворјанин **Бранислав СТАНКОВ**

Борса, минисџар двора **Игор КСИОНЖИК**

Ђована, Ђилдина дворкиња **Марија МИТИЋ ВАСИЋ**

Сџражар **Владимир ЗОРЈАН**

Паж **Марија МИТИЋ ВАСИЋ**

Кћерка Татјана Димовић (Балет)

Сџаџисџи Владислав Шегуљевић, Стефан Микан,
Мирослав Стојиљковић, Бобан Потколњак

Чувар двери Срња Андрић

Учествују: мушки Хор и Оркестар Опере, Балет СНП-а

Балет: Бојана Матић, Верица Козарев Кларић, Надежда Салак, Мина Радовић, Марија Трифуновић,
Милица Јелић, Јелена Дангузов, Весна Огњанов, Настасја Иветић, Дејана Бајић
Бојан Раднов, Ђулио Милите, Зоран Трифуновић, Алесандро Бонавита, Антонио Бибо,
Александар Бечварди, Јакоб Корошец,
Тома Крижнар, Никола Стаменовић*

*Ученик Средње Балетске школе, Нови Сад

Радња се оди́рава у Манџови око 1550. године.

Концертмајстори: Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов
Асистент редитеља: Катарина Матеовић Тасић
Корепетитори: Данијела Ходоба Леш, Марина Рајновић Бабовић
Инспицијенти: Тања Цвијић, Сања Миланов
Суфлери: Александра Мајтан, Санела Митровић
Према преводу Косте Царине и титл на српском: Иван Свирчевић

Репетитор Балета: Бранка Глигорић
Корепетитори Балета: Золтан Гајдош, Дејан Бркић
Тонски сарадник: Предраг Петрушевски

Асистенти сценографа: Нада Даниловац, Никола Сенковић
Асистент костимографа: Снежана Хорват
Сараднице на припреми сценографије:
Вишња Недељков, Исидора Милаковић, студенткиње Академије уметности, Нови Сад

Праизведба: 11. март 1851, Театро ла Фениче, Венеција
Премијера: 14. јун 2019, СНП, сцена „Јован Ђорђевић“, 19.00
у оквиру 1. оперског фестивала *Operaria*

Представа траје два и по сата са две паузе.

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама СНП-а.



Ђузепе Верди, италијански композитор
(Ронкола, крај Бусета, 10. X 1813–Милано, 27. I 1901)

Музику је студирао приватно код познатог педагога Лавиња. У Бусету је неколико година био директор Музичке школе и диригент месног Филхармонијског друштва. Ту почиње да се бави и компоновањем. Коначно, 1839. одлази у Милано са довршеном првом опером *Oberto, conte di San Bonifacio*, која је исте године са успехом изведена у „Скали“. Међутим, не постиже успех комичном опером *Un giorno di regno* услед тешког душевног стања због смрти двоје деце и жене, које је изгубио у току две године (1838-1840). После краће кризе приступа музичкој обради либрета о вавилонском краљу Набукодonoсору... Након Револуције 1848. повлачи се из политичког живота и на свом имању Сант Агати потпуно се посвећује компоновању. У том скромном амбијенту настала су сва његова оперска дела која су га уврстила међу највеће ствараоце. Целог свог дугог живота бавио се готово искључиво компоновањем опера. Написао их је 26, од којих поједине имају и по две верзије. [...] Текстуалне основе за његова оперска дела настајале су из сарадње са двојицом врских песника-либретиста – Ф. М. Пијавеом и А. Боитом, при чему је учешће самог Вердија у изради либрета било одлучујуће. Сцена и музика су у његовим делима једна другој помагале при остварењу реалистичког сценског лика и развијању драматичне радње. Закорачивши смело новим стазама не само у музичкој обради својих либрета него и самим избором њихове тематике, Верди је искреним и верним приказивањем људских судбина на оперској сцени донео нешто дотад невиђено. Носећи у себи подједнако богату и неисцрпну мелодијску инвенцију и префињено осећање за диференцијацију психолошких особина појединих карактера, успео је да уведе драму у оперу и обогати изражајне могућности оркестра користећи га као коментатора сценских збивања, а да се није одрекао и неких других обележја италијанске оперске естетике као што су: истакнуте улоге вокалних деоница, драматичност и монументалност хорских сцена, каткада и прожимање појединих сцена балетом. Његово оперско стваралаштво карактеришу истинитост и дубоки хуманизам којима се оваплоћује човек у најразличитијим животним ситуацијама и односима. У најбољим делима, у којима третира општељудске теме, његови ликови у свом трагизму добијају шекспировске димензије постајући представници људског у нама и око нас. Читав низ његових најпознатијих дела деценијама се налазио на репертоару СНП-а: *Травијата*, *Риолејо*, *Трубагур*, *Бал јод маскама*, *Ауга*, *Ојело*, *Симон Боканејра*, *Набуко*, *Дон Карлос*, *Моћ судбине* и *Мајбеш*.

М. Хаднађев, *Енциклопедија СНП-а*



Андреа Солинас, диригент, к.г. из Италије (Andrea Francesco Solinas)

Рођен 1985. године. Студирао је на Одсеку за клавир, на Музичкој академији „Луиђи Канепа“ у Сасарију, где је дипломирао 2007. Прва искуства је стекао 2011. као пијаниста у оркестру „Giovane Italiana“ из Сасарија (диригент Рикардо Мути), а касније је две сезоне (2012-2014) радио као уметнички руководилац мушког хора „Nugoro Amada“ из

Нуора. Мастер студије клавира је завршио 2010. у Сасарију, истовремено се усавршавајући у оркестарском дириговању. Мастер студије из оркестарског дириговања је завршио 2016. на Конзерваторијуму „Ѓ. Верди“ у Милану. Био је асистент диригентима Бруну Николију, Франческу Чампи, Ђанлуки Марчану. Бави се и педагошким радом. Самостално диригује од 2014. Из оперског репертоара се издвајају: *Боеми*, *Ђани Скики*, *Магам Бајтерфлај*, *Сесџира Анђелика*, *Тоска*, *Турандој*, *Севиљски берберин*, *Госџодин Брускино*, *Кавалерија русџикана*, *Фиџарова женидба*, *Чаробна фрула*, *Дон Ѓовани*, *Лучија од Ламермура*, *Кармен*... Први пут диригује Вердијевим *Риџолејџо*. Солинас је са Опером СНП-а сарађивао у сезони 2018/19. као асистент диригент, на Росинијевој опери *Пејлејџа* и на Листовој опери *Сарганџало*.

Риџолејџо

У многим операма традиционалних репертоара главне теме су љубав између двоје љубавника, издаја, љубомора и убиство. У *Риџолејџо* су кључне речи сумња, контраст, снажне супротности, присутне у целој опери. У уводу, на пример, Верди користи технику контраста не би ли изокренуо драмски ток: прича почиње као комична опера, величанственом забавом у двору, преокренувши се изненада доласком Монтеронеа у трагедију, и то само једном речју: *Проклејџсџиво*. Наиме, то је првенствено и требало да буде наслов опере, али је касније одлучено да се наслови именом протагонисте – Риголето.

Такође је занимљиво да композитор повезује једну ноту са Проклетством: ноту „до“. Та нота отвориће прелудијум са трубама и тромбонима, а истом нотом појављује се први пут и Риголето: *In testa che avete, Signor di Ceprano?* (*Шџа Вам се џо џлави моџа, мој џосџогару Чејрано?*)

Риџолејџо је опера иновативних схема где Верди подвлачи изузетну важност дуета и концертата у слободној форми, у односу на арије – једина арија која је у традиционалној форми је арија Војводе од Мантове. Потпуно супротна је Риголетова *Арија гворјана* која, потом, следи у сасвим

слободној форми. Ова арија заправо представља сажетак тог концепта супротности чији је почетак *andante molto agitato*, обојен узбуђењем и нервозом. Одмах затим следи *meno mosso*, где Верди користи енглески рог и фагот да би дочарао јадиковање. Завршетак арије поверен је соло виолончелу и енглеском рогу не би ли приказао преклињање и осећај потпуне слабости. Коначно, иновацију представља и оркестрација и контраст тамно-светло који Верди користи да би боље нагласио динамику. Основни пример томе је захтевање широког спектра гласова код хора, од тихог *sottovoce* до најгласнијег, наглашавајући тиме потпуну окрутност радње.

Андреа Солинас, диригент
(прев. са италијанског Ј. Лагатор)



Саша Штулић (Војвода од Мантове), Жељко Р. Андрић (Риголето), ансамбл Балета и мушки Хор

Саша Штулић (Војвода од Мантове), ансамбл Балета и мушки Хор





Микица Јевтић, диригент

Рођен 1977. године у Хорбу (Немачка). Студије дириговања завршио је 2003. на Националној музичкој академији Украјине у Кијеву (проф. Алин Власенко), где

је дипломирао и на Одсеку за хармонику (проф. Павел Фењук). Од 2001. до 2003. био је диригент Симфонијског оркестра и Оркестра Оперског театра града Дњепропетровска (Украјина).

Са Гудачким оркестром Кијевске музичке школе наступао је у Шпанији, Пољској, Немачкој, Португалији, а имао је и бројне концерте с Националним симфонијским оркестром Украјине. Од 2005. је радио као диригент оркестра Музичке школе у Шапцу, а 2011. постао је стални диригент Оркестра СНП-а. Сарађује са Заводом за културу Војводине, Војвођанским симфонијским оркестром, Зрењанинским камерним оркестром и ансамблом за савремену музику „2К+“, афирмишући дела домаћих композитора. Оперски репертоар: *Евіеније Оњејин*, *Набуко*, *Ријолејо*, *Травијата*, *Фијарова женидба*, *Чаробна фрула*, *Царска невеста*, *Мадам Бајерфлај*, *Лучија од Ламермура*, *Љубавни најишак*, *Кармина бурана*, *Кнејиња чардаша*, *Владимир и Косара*. Балетски репертоар: *Крцко Орашчић*, *Лабудово језеро*, *Усјавана лејојица*, *Дон Кихот*, *Грк Зорба*, *Жизела*, *Ромео и Јулија*. Из концертног репертоара: *Гала концерти Ојере* (2012), *Кад је ојера срела филм* (2016), *Звиждук у осам* (2017). Добитник је прве награде на 1. Међународном такмичењу диригената „Стефан Турчак“ у Кијеву 2006.

Дарија Олајош Чизмић (Ћилда)




Први чин

Сцена 1: У своје дворцу, војвода од Мантове се хвали љубавним победама, како се већ три месеца удвара тајанственој дами којој се лажно представио као сиромашни студент. Истовремено очијука са грофицом Чепрано, својим новим пленом, чиме изазива љубомору код њеног мужа. И Риголето, грбава дворска луда војводе од Мантове, подсмева се грофу Чепрано, говорећи му да је старомодан и да жели лепу и младу жену само за себе. У том долази и гроф Маруло који говори о томе како Риголето, изгледа има љубавницу коју држи код себе. Огорчени Чепрано кује заверу са дворјанима да би се осветили Риголету – отеће младу лепотицу из његове куће и довешће је војводи. Изненада долази стари племић Монтероне, оптужујући војводу да му је завео кћерку. Када га, уз Риголетово исмевање, ухапсе, Монтероне проклиње и војводу и његову луду.

Сцена 2: Исте ноћи, на повратку кући, Риголето размишља о клетви. Из мрака се појављује разбојник Спарафучиле, плаћени убица. Риголето одбија услугу, тврдећи да је реч једнако убојита као и бодеж (*Pari siamo!*...). Враћа се кући код своје кћери Ђилде коју држи сакривену од света, пуштајући је само у цркву уз пратњу дадиље Ђоване. После нежног дуета (*Oh, quanto amore*) присећа се покојне супруге и упозорава дадиљу да никога не пушта у кућу. Једина му је жеља да сачува своју кћи од дворских хуља. Риголето излеће на улицу да види ко се то шуња око куће. За то време, дадиља Ђована, потплаћена, кришом уводи и скрива војводу. Тек ту, у врту, скривени војвода сазнаје да је Ђилда Риголетова кћер. После кратког и страшног дуета, војвода на звук корака бежи. Нежно понављајући његово име (*Caro nome*), Ђилда се повлачи на спавање. У међувремену, дворјани траже од Риголета да им помогне да отму Чепранову жену. На превару му стављају повез на очи и везују га за сопствену ограду, а затим упадају у кућу и отимају Ђилду. Зачувши њене позиве, Риголето стргне повез и утрчава у кућу, где затиче само њен шал. Тада се сетио Монтеронове клетве. (Пауза)





Дарија Олајош Чизмић (Ћилда)
Жељко Р. Андрић (Риголето)

Други чин

Војвода је узрујан јер су му отели Ћилду (*Ella mi fu rapita!*). Журно долазе дворјани и описују војводи отмицу. Сладострашће га обузима. Усхићен је кад му саопштавају да је Ћилда већ у његовој спаваћој соби. Долази Риголето.

Наизглед је равнодушан, али очајнички тражи трагове кћеркиног присуства. Кад схвати шта се догађа, прво псује, а затим безуспешно моли дворјане да му се смилују и да му врате његову кћер. Тада се Ћилда појављује из војводиних одаја и исповеда се оцу (*Tutte le feste*). Риголето је понижен. Док Монтерона воде на губилиште, Риголето се заклинје да ће се осветити разузданом војводи. (Пауза)

Трећи чин

Желећи да покаже Ћилди колико је војвода нечистан човек, отац је доводи да посматра шта се догађа у крчми. Војвода улази у крчму (*La donna è mobile*). Ни Спарафучилова сестра Мадалена није одолела војводином шарму. Ћилда се уверила у неверство, отац је шаље кући, како би побегли у Верону. Риголето унајмљује убицу Спарафучила и договара да убије војводу, а тело стави у врећу и однесе је Риголету да је баца у реку. И сама очарана војводом, Мадалена у међувремену моли брата да му поштеди живот, а убије Риголета. Вођен осећањем професионалне части Спарафучиле одбија, али заузврат пристаје да, уместо војводе, убије првога ко се те олујне ноћи појави у крчми. Вративши се и чувши све, Ћилда одлучи да се жртвује за човека кога воли. Док олуја бесни, она храбро куца на врата и – Спарафучиле је убија.

Убица и његова сестра доносе Риголету врећу, али у тренутку када хоће да баца тело у реку, зачује војводу како пева. Брзо отвара врећу и у њој налази Ћилду на издисају. Док му кћерка умире, он схвата да га је стигла клетва старог грофа Монтерона.



Александар Николић, редитељ, к.г. (Београд)

Дипломирао позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду (класа Иване Вујић). Студирао историју уметности, као и индустријски дизајн. Стручно се усавршавао у Италији, Немачкој и Грчкој. Од сезоне 2009/10. (до данас) ангажован у Опери НП Београд као редитељ на одржавању и обнављању текућег репертоара. У сезони 2015/16.

ангажован од стране *Royal Opera House Covent Garden* у Лондону као *director on duty* на опери *Травијата*. Године 2015. изабран је у звање доцента на Институту за уметничку игру у Београду, за ужу уметничку област Режија у опери и балету. Од 2016. године држи интернационалне мастер класове у Израелу и Србији намењене оперским певачима посвећене тумачењу оперског репертоара. Године 2018. добија највиша признања у уметности од Жамбоки фондације и града Јерусалима „за изванредан допринос култури града Јерусалима“. Члан је уметничког удружења *JeNeJaArt* које се бави неговањем оперског ствараштва. Одабрани пројекти: *Viva la mamma*, *Pyramus and Thisbe* (ИМВАЈ фондација и *Israely Center of Exelence*, Израел); *Шекспир: Сонети*, *Меланхолични снови грофа Саве Владиславића*, *La serva-padrona* (НП, Београд); *Дон Ђовани*, *Viva la mamma* (НП Сарајево); *Крунисање Појеје* (Роси фест, НП Београд, Брок Вокал Лајпциг); *Чаробни бреј* (Културни дом Велење, Словенија и ЦК „Вук Караџић“, Београд); *Љубав и мода*, *Милуџин Миланковић*, *Пјеро месечар* (Мадленијанум, Београд); *Дон Ђовани* (Комбанк дворана, Београд); *Слеји миш* (ИМВАЗ и *Modell Hal Gerard Vachar*, Јерусалим и Тел Авив *Museum of Art Hall*, Израел); *Kazališni običaji i neuobičajenosti* (ХНК, „Иван пл. Зајц“, Ријека); *Сјудује о дивљој јуски*, *Похвала љубави* (Театар Филодаматика, Ријека); *Саблазан у долини Свеиој Флоријана* (Културни дом Велење); *Мејаморфозе*, *Мара/Саг* (СКЦ, Београд); *Севилски берберин* (продукција *JeNeJaArt* Београд), *Кармина бурана* (Сава центар, Београд).

Прометејева створења

Зашто је *Ријолеџо* једна од највољенијих опера од приредбе? Зашто постављамо *Ријолеџа* данас и овде? Зашто нас *Ријолеџо* додирује и зашто осећамо дубоку везу са делом?

Праизведба драме Виктора Игоа „Краљ се забавља“ одјекнула је притом као бомба: сладострасни краљ апсолутне моћи који бескрупулозно отима све што што жели, амбициозни дворјани, жељни моћи, који га бескрајним ласкањима и улагивањем гурају још дубљи понор, затим дворска

луда, деформисана физички, али још ужасније деформисана у својој рањености отпадника, и на крају девојка бескомпромисна у доброту. То су били кључни састојци драме зачињени крвљу, знојем и полним течностима. Парижанима је било јасно да иза љубавне приче стоји једна од најозбиљнијих политичких прича изнетих пред публику 19. века. Политички памфлет сам по себи није имао ту моћ. Магија сценског приказа је била та која је приказујући страдања и страсти људских бића истовремено приказала и суровост једног друштва, једне класе и једног система. Монструозни отац, наказан физички и духовно, у свом неповерењу у људе тоне све дубље у зло и цинизам, док ћерка у својој чистоти не одустаје од вере у доброту и опроштај, чак ни када је силована, ни када је издана, ни када је понижена, ни када је пробуражена ножем и бори се за последње удицаје. Ћилда и тада теши друге, никога не проклиње. Публика је плакала на праизведби, викала са галерија, стезала песнице и претила. Цензура је представу скинула са репертоара истог дана и забранила је њено играње наредних 50 година. Парижани нису видели ово озбиљно дело о сопственом посрнућу наредних пола века, али су водвиљ, оперета и булеварско позориште охрабривани да цветају и заглуљују заједницу. Иго, велики борац за правду и добробит људске расе био је окован на стену као Прометеј. Верди, италијански Прометеј, у драми свог сапатника са стене види бриљантан материјал којим може да запали огањ истине у својој заједници. Верди је већ у детињству осетио ужасе и суровости политичких превирања, осетио је неправду и бескрупулозност моћника и њихових љубимаца. Осетио је гажење талента, снаге, виталности, вредног, лепог, чистог и поштеног - гажење чизмом миљеника моћних и корумпираних. Већина Вердијевих дела је трпела константе забране цензуре, налоге о преправкама, прерадама и избацивању кључних запаљивих делова опере. Знаковит је одабир композитора да се готово искључиво посвети операма. Зидати најмонументалнији сценски облик, без грешке ткати колосалну таписерију у којој је сваки инструмент у оркестру, сваки глас певача једна нит у другој боји - у такав надљудски посао се улази само јаком вољом и светом намером. Вердијева уметност није забављачка и музикантска. Она је света, прометејска, просветитељска, херојска. Италијански Прометеј је само користио средства музичке уметност да би нама, људима, осликао монументалну фреску са које треба да учимо „нови завет“, као што су га у древним црквама учили неписмени. Зашто реч „завет“? Зато што након читања Вердијеве фреске о животу, страдањима и моралном тријумфу Ћилде, ниједно срце не може да остане хладно, дистанцирано, себично и грубо.

И злочинац у гледалишту, као и сви остали присутни на опери се, ганути у себи, инстинктивно заветујемо на доброту и на слеђење пута који нам је наш Прометеј показао. Он - који се жртвовао ради наше добробити и спознаје истине.

Зато се ми људи зовемо „прометејева створења“. Иго и Верди су очеви Француске и Италије. Као што нас топлина, брига, жртвовање и љубав родитеља природно обавезују, тако нас обавезују и наши „Прометеј“ Иго и Верди - док се међу нама не роди нови Прометеј који ће заједницу водити ка светлости.

Александар Николић, редитељ



Маја Андрић (Грофица Чепрано)
Саша Штулић (Војвода од Мантове)
Игор Ксионжик (Борса)
Марија Митић Васић (Паж)
мушки Хор

Пропаст империје и њено згариште

Моја је велика срећа да радим *Ријолеџа* са редитељем Александром Николићем. Као свестран, надарен и енергичан редитељ, покренуо је нашу имагинацију и осмелио нас да будемо храбри и одлучни у изразу и уметничком „крику“, да пропаст и суноврат једног друштва тако и прикажемо... Без трунке „флерта“ и ренесансне поетике, он гађа у срж дела! Ниједан детаљ, фризирани фрагмент и Мантова у свом сјају овде нису приказане. То је пропаст једне империје и њено згариште у визуелном, а пре свега у моралном смислу! Сценографски израз би требало да буде јасан, недвосмислен и песимистичан визуелни потоп „Титаника“ који са собом носи и оперске гледаоце.

Саша Сенковић, сценограф

О костиму

Наш *Ријолеџо* смештен је у период маниризма и врло је интересно што се тиче костима и форме. Ослоњен на ренесансу, представља њену модернију верзију, ако се може тако рећи. Форме су прочишћеније али наглашеније у волумену. Предлог редитеља Александра Николића да *Ријолеџа* костимски сместимо у овај период дочекала сам врло отворено. У костиму преовладава црна, а изразите беле крагне које смо наменили свим извођачима, од солиста до хора, костиму дају нову димензију. То је уједно доминанта у овој представи, једно решење које едукује о епохи, а ликовно изгледа уједначено и у неку руку иновативно за наше позориште.

Сенка Раносављевић, костимограф

Жељко Р. Андрић (Риголето)
Бранислав Станков (Маруло)
Никола Баста (Гроф Чепрано)
Игор Ксионжик (Борса)



Маниризам (итал. *maniera*), стилски правац у уметности позног 16. века, између ренесансе и барока. Реч *maniera* јавила се најпре код Ђорђа Вазарија који је овако обележио касну уметност у делу Микеланђела која је одударала од класичних представа о хармонији ренесансе. Тежи се ка алегорији, енигматичности, назнакама и особеностима, удаљава се од складних форми високе ренесансе, њених пропорција, светло и сенка су много узнемиренији, фигуре издужене... Представници: Вазари, Тинторето, Веронезе, Ел Греко, Бош, Бројгел ст., Рабле, Тасо... (према: Јансон, *Историја уметности*)



Горан Крнета (Спарафучиле)
Дарија Олајош Чизмић (Ћилда)
Јелена Кончар (Мадалена)



Дарија Олајош Чизмић (Ћилда)
Марија Митић Васић (Ђована)
Жељко Р. Андрић (Риголето)



Страхиња Ђокић (Монтероне) и део хора

Риолејџо у СНП-у

- **Прво извођење у Новом Саду: 7. II 1923.** Диригент: П. Колпиков; Редитељ: Д. Кранчевић; Улоге: Д. Врбањац (Војвода од Мантове), Н. Баранов (Риголето), Н. Архипова (Ћилда), В. Ширај (Монтероне), М. Оџић (Чепрано), О. Тургењева (Грофица Чепрано), К. Клеменчић (Маруло), П. Фигуровски (Борса), П. Банац (Спарафучиле), Л. Казамарова (Мадалена), М. Оливијери (Ђована), Ј. Равскаја (Паж), И. Павлов (Тамничар). Изведено 17 пута.
- **Прво извођење у Новосадско-осијечком позоришту: 8. I 1933,** у Сплиту. Архива СНП-а не располаже плакатом. Није познат ни један учесник представе. Изведено 4 пута.

Од оснивања Опере:

- **Прво извођење у СНП-у: 23. V 1948.** Диригент: В. Илић, В. Тополковић, Д. Жупанић; Редитељ: Ј. Кулунџић; Улоге: Д. Бурић, Р. Грујић (Војвода од Мантове), И. Варговић, М. Хаднађев, Д. Дуић (Риголето), З. Николић, О. Бручи, Е. Крже, Н. Стајић (Ћилда), Б. Пивнички, к.г. М. Зец, М. Хаднађев, В. Зграблић, С. Дракулић (Спарафучиле)... Изведено 37 пута, гледалаца 21.356.
- **Обнова** као премијера: **7. VI 1956.** Диригент: Г. Чила, В. Тополковић; Режију Ј. Кулунџића обновио В. Керешевић; Улоге: Р. Грујић, Д. Бурић, С. Андрашевић (Војвода од Мантове), Д. Дуић, Ш. Швед, Ј. Глигоријевић, С. Јанковић (Риголето), З. Николић, О. Бручи, Д. Богошевић (Ћилда), М. Хаднађев, И. Кнежевић (Спарафучиле)... Изведено 21 пут, гледалаца 9080.
- **Обнова** као премијера: **20. I 1962.** Диригент: Г. Чила, Д. Жупанић, Е. Гвоздановић, Е. Лазар, А. Тонини; Редитељ: Е. Фрелих; Улоге: М. Ставрић, Р. Грујић, Л. Манџин, В. Куцуловић, Х. Јероснов, Е. Тосуто, К. Орожим, Н. Здравков, Е. Лоренци (Војвода од Мантове), Д. Мариновски, В. Барбијеру (Риголето), З. Николић, Л. Лисеану, Ш. Петрушић, О. Бручи (Ћилда), М. Хаднађев, И. Кнежевић, С. Дракулић (Спарафучиле)... Изведено 18 пута, гледалаца 6398.
- **Премијера: 21. XI 1972.** Диригент: И. Топлак, П. Ошанички, И. Лапинш; Редитељ: С. Вафиадис; Улоге: В. Куцуловић, Ш. Мардешић, П. Протић, Ј. Тудороју, М. Петровић, А. Серак, П. Раптис, Ф. Ђаконеску (Војвода од Мантове), Д. Мариновски, Д. Бугарин, Ф. Пухар, О. Енигареску, Н. Митић, З. Фоглар, Б. Александров, В. Ружђак, А. Марку (Риголето), В. Бердовић, Г. Којадиновић, М. Пец Галер, Г. Јевтовић, М. Симоновић, Н. Сиришчевић, А. Стан Слусор (Ћилда), С. Дракулић, Г. Сера (Спарафучиле). Изведено 38 пута, гледалаца 14.068.
- **Обнова** као премијера: **28. XII 1982.** Диригент: И. Топлак, М. Јаноски; Редитељ: С. Вафиадис; Улоге: В. Куцуловић, С. Коџић, М. Солман, Ј. Реја, П. Раптис, Ф. Ђорђејеску, И. Филиповић, К. Јанков (Војвода од Мантове), О. Енигареску, М. Милановић, Р. Клишкић, С. Попов, Н. Митић, Ф. Радован, А. Колумбис (Риголето), Г. Којадиновић, Г. Јевтовић, О. Вулић, М. Морача, Ј. Шајновић, А. Пејовић (Ћилда), С. Дракулић, Б. Јатић, Ф. Јаворник (Спарафучиле)... Изведено 27 пута, гледаоца 9662.
- **Премијера: 13. XI 1993.** Диригент: И. Топлак; Редитељ: М. Сабљић; Улоге: С. Коџић (Војвода од Мантове), М. Милановић, М. Јовановић (Риголето), С. Керкез, С. Ловчевић, М. Стојадиновић (Ћилда), С. Дракулић, Б. Јатић (Спарафучиле)... Изведено 9 пута, гледаоца 1842.
- **Премијера: 27. IX 2003.** Диригент: Ј. Јанку, Л. Салемно, Ж. Милановић, М. Јевтић, А. Чепурној; Редитељ: В. Солдатовић; Улоге: С. Петровић, С. Штулић, Д. Плазинић (Војвода од Мантове), К. Мара, Б. Вукасовић, К. Банчов, К. Кеун Ли, М. Јовановић, В. Драгош, Н. Мијаиловић, А. Бочаров (Риголето); Д. Јовановић, М. Стојадиновић, С. Савичић, Д. Олајош, Н. Воронкина, Ј. Зубкова (Ћилда); Б. Јатић, Д. Бајић (Спарафучиле)... Гостовање у Кану (Француска, март 2006). До сезоне 2013/14, изведено 31 пут, гледалаца 12.859.

Према *Енциклопедији СНП-а и Пегесет њодина Ојере* (СНП, 1998)

Риголето (фр. *rigoler*), смејати се, забављати се



мушки Хор



СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад
Телефон: 021 / 6621 411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЋЕРИЋ, управник
Уј Опера / АЛЕКСАНДАР СТАНКОВ, директор

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ
Фотографије / СРЂАН ДОРОШКИ
Идејни предложак корице / АЛЕКСАНДАР ГАРЧЕВИЋ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Технички уредник / АНА РАДУЛОВИЋ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампа / ЕПОХА д.о.о., Пожега
Тираж 500

158. сезона 2018/2019.

www.snp.org.rs